

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 732

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 13 august 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 360 din 16 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 privind instituțiile și companiile de spectacole sau concerte, precum și desfășurarea activității de impresariat artistic	2–5
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
109/1.273. — Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și al ministrului sănătății privind abrogarea Ordinului ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor și al ministrului sănătății și familiei nr. 249/358/2003 pentru aprobarea Normelor privind parametrii de calitate și salubritate pentru producerea, importul, controlul calității, comercializarea și utilizarea nutrețurilor concentrate simple, combinate, aditivilor furajeri, premixurilor, substanțelor energetice, substanțelor minerale și a nutrețurilor speciale	6
275. — Ordin al președintelui Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate privind publicarea Listei unităților sanitare cu paturi încadrate în categoriile de acreditare în luna august 2020	6–8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 44 din 15 iunie 2020 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	9–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 360**

din 16 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 privind instituțiile și companiile de spectacole sau concerte, precum și desfășurarea activității de impresariat artistic

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 privind instituțiile și companiile de spectacole sau concerte, precum și desfășurarea activității de impresariat artistic, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 44.554/3/2016 (număr în format vechi 5.693/2017) și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 534D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii, în principal, de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, deoarece autorul excepției de neconstituționalitate tinde la modificarea textului de lege criticat. În subsidiar, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat reprezintă o facilitate acordată tuturor persoanelor aflate în ipoteza acestuia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 27 februarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 44.554/3/2016 (număr în format vechi 5.693/2017), **Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007** privind instituțiile și companiile de spectacole sau concerte, precum și desfășurarea activității de impresariat artistic. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească în cadrul soluționării apelului declarat de Florenel Ionoaia împotriva Sentinței civile nr. 2.646 din 11 aprilie 2017, pronunțată de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, prin care s-a respins acțiunea având ca obiect „obligație de a face”, și anume obligarea pârâtei Filarmonica George Enescu la încheierea unui contract individual de muncă pe durată nedeterminată și la plata

de despăgubiri începând cu data de 7 decembrie 2013, când a încetat ultimul raport de muncă.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia — instanța judecătorească — susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și ale art. 41 alin. (2). În acest sens, arată că dispozițiile criticate permit încheierea contractelor individuale de muncă pe durată determinată și prin derogare de la prevederile art. 82 alin. (2)—(5) și ale art. 84 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. Această precizare are în vedere derogarea de la prevederile din Codul muncii care limitează numărul contractelor individuale de muncă pe durată determinată pe care le poate încheia un angajator cu un salariat. Scopul limitării prevăzute în dispozițiile Codului muncii a avut în vedere descurajarea creării și, mai ales, a perpetuării ideii de instabilitate în privința păstrării locului de muncă pentru salariat și evitarea folosirii unor astfel de contracte ca modalități mascate de concediere mult mai facilă a unor salariați care, din diverse motive, ajung să displică sau să îl incomodeze pe angajator, în condițiile în care protecția juridică oferită salariaților, prin reglementarea procedurii concedierii disciplinare sau pentru motive care nu au legătură cu persoana salariatului, împiedică sau, în orice caz, face mai dificilă obținerea rezultatului urmărit, și anume încetarea raporturilor de muncă. Așadar, limitarea numărului contractelor individuale de muncă pe durată determinată a avut ca scop protejarea salariatului de eventualele abuzuri ale angajatorului, precum și crearea pentru salariați a unui climat de stabilitate în ceea ce privește locul de muncă.

6. Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că derogarea prevăzută de dispozițiile criticate a avut în vedere specificul activității reglementate de Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, așa cum este menționat chiar în titlul acesteia. Specificul acestor activități presupune, în principal, o mobilitate mai accentuată a personalului implicat în realizarea actului artistic, fie că este vorba despre instrumentiști — cum este cazul reclamantului din speța dedusă judecății —, fie că este vorba despre soliști, dansatori profesioniști, membri ai corpului de balet sau de dans contemporan etc. Pentru a permite colaborări punctuale ale acestor categorii de lucrători, pe categorii de activități sau pentru anumite proiecte, în prevederile Ordonanței Guvernului nr. 21/2007 a fost inclusă mențiunea derogării de la prevederile Codului muncii, ce limitează numărul de contracte individuale de muncă pe durată determinată ce poate fi încheiat într-un interval de timp. Acest scop legitim în expresia sa conduce în practică la situații în care lucrătorii ajung să rămână angajați pe durată determinată, respectiv câte un an, pentru perioade foarte mari de timp, dar în cadrul aceluiași angajator, interval în care se menține incertitudinea cu privire la situația lor de viitori salariați (sau nu) la finalul perioadei prevăzute în contractul de muncă încheiat pe durată determinată, pentru că angajatorul nu poate fi obligat să continue raporturile de muncă cu salariatul. Or, din această perspectivă, politica socială a statului român, care a urmărit să creeze un climat de stabilitate

salariaților tocmai prin interzicerea încheierii a prea multor contracte individuale de muncă pe durată determinată, ajunge să fie nesocotită prin prevederile unui act normativ care se adresează unei categorii de lucrători ce au, la rândul lor, nevoie de protecție și de stabilitate în munca artistică, de factură intelectuală, pe care o depun, contribuind la realizarea unor creații artistice prin interpretarea realizată, activitatea lor nefiind una sezonieră. Dimpotrivă, în cazul celor mai mulți, subzistă o pregătire artistică superioară ce nu este influențată de succesiunea anotimpurilor (cum este cazul activităților necalificate sau chiar calificate din construcții sau agricultură), ce poate fi exercitată neîntrerupt, mai ales în contextul în care au domiciliul stabil în țara sau localitatea în care se află angajatorul, ceea ce face mult mai improbabilă intenția acestor lucrători ori chiar a angajatorului de a colabora doar punctual (pe durata unei stagiuni sau a unui singur an calendaristic).

7. Aplicând testul proporționalității, instanța consideră că există o disproporție vădită între scopul urmărit — și anume posibilitatea colaborării cu un număr mai mare de artiști instrumentiști, soliști vocali sau dansatori profesioniști, ceea ce imprimă un caracter mai pronunțat al mobilității activității acestei categorii de lucrători — și menținerea unor astfel de lucrători într-o situație de incertitudine perpetuă sau pe durate foarte lungi de timp cu privire la raporturile lor de muncă, în condițiile în care aceste raporturi de muncă, subzistând de un anumit număr de ani (ca efect al încheierii repetate a unor contracte individuale de muncă pe durată determinată), arată că salariatul dorește să devină angajatul permanent al instituției de cultură. O astfel de conduită permisivă a legiuitorului, perpetuată dincolo de orice limite rezonabile, conduce la crearea unui climat de instabilitate cvasi perpetuă pentru o întreagă categorie de lucrători ce se văd în situația de a nu putea să-și facă, asemenea oricărui alți salariați, planuri de viitor, dincolo de orizontul restrâns al duratei contractului individual de muncă încheiat pe durată determinată. Aceste aspecte sunt deosebit de importante în viața oricărui lucrător, indiferent de natura activității prestate și, din acest motiv, în reflectarea practică a dispoziției constituționale din art. 41 alin. (2), legiuitorul a limitat, prin dispozițiile art. 82 din Codul muncii, numărul de contracte individuale de muncă pe durată determinată pe care un angajator le poate semna cu același salariat. Instanța consideră că este rupt justul echilibru care trebuie să subziste între scopul urmărit, mijloacele folosite — respectiv permisiunea derogării de la dreptul comun ce prevede limitarea numărului de contracte individuale de muncă pe durată determinată ce pot fi încheiate — și efectul obținut, faptul că timp de mulți ani o întreagă categorie de lucrători sau, după caz, o parte variabilă din ea, în funcție exclusiv de voința unilaterală a angajatorului, își desfășoară activitatea profesională fragmentat, iar viața privată într-o continuă incertitudine. Or, o asemenea situație este descurajată nu doar prin dispozițiile art. 82 din Codul muncii, dar a stat și la baza inserării în Constituție a art. 41 alin. (2). Astfel, regula instituită de legiuitor pentru încheierea unor contracte individuale de muncă pe durată determinată doar pe perioade limitate reprezintă o formă concretă de măsură de protecție socială, deoarece vizează stabilitatea în muncă a salariatului și descurajarea abuzului angajatorului.

8. De asemenea, autoarea excepției de neconstituționalitate susține că, prin excluderea de la protecția instituită de regula de drept comun și prin efectele concrete pe care le poate produce această excludere, dispozițiile criticate contravin și prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, în condițiile în care „beneficiarii” derogării instituite de art. 13 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 nu sunt egali cu ceilalți cetățeni, atât timp cât aceștia nu pot beneficia de regula încheierii contractului individual de muncă pe durată nedeterminată, cu toate beneficiile

profesionale, socioeconomice și chiar familiale ce decurg din astfel de raporturi de muncă.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 13 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 privind instituțiile și companiile de spectacole sau concerte, precum și desfășurarea activității de impresariat artistic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 2 februarie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 353/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 860 din 17 decembrie 2007, cu modificările și completările ulterioare, prevederi care au următorul cuprins: *„Datorită specificului activității, încheierea contractelor individuale de muncă pe durată determinată se poate face și prin derogare de la prevederile art. 82 alin. (3)—(5) și ale art. 84 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”*

13. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 41 alin. (2) privind munca și protecția socială a muncii.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 are ca obiect de reglementare cadrul juridic al înființării, organizării și funcționării instituțiilor și companiilor de spectacole sau concerte, al desfășurării activității acestora, precum și al activității de impresariat artistic. Potrivit art. 4 alin. (1) din acest act normativ, instituțiile de spectacole sau concerte se înființează, se organizează și funcționează în subordinea autorităților administrației publice centrale sau locale. Capitolul III din acest act normativ reglementează statutul personalului instituțiilor de spectacole sau concerte, și anume al personalului artistic, tehnic și administrativ care *„își desfășoară activitatea în baza contractelor individuale de muncă, a celor încheiate potrivit prevederilor legale privind dreptul de autor și drepturile conexe sau în baza unor contracte reglementate de Codul civil.”* Cu privire la încheierea contractelor de muncă, art. 12 alin. (42) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 prevede că *„Personalul instituțiilor de spectacole sau concerte poate încheia mai multe contracte individuale de muncă cu aceeași instituție de spectacole ori concerte sau cu alte instituții ori companii de spectacole sau concerte cu respectarea prevederilor legale în vigoare și cu acordul prealabil al conducerii instituției”*. De asemenea, potrivit art. 13 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, pentru personalul instituțiilor de spectacole sau concerte, *„contractul individual de muncă se încheie pe perioadă nedeterminată sau pe durata determinată, inclusiv pe stagiune ori pe producție artistică, în conformitate cu dispozițiile art. 82 alin. (1) și art. 83 lit. h) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii”*.

15. Analizând cadrul legislativ general referitor la forma raporturilor de muncă, Curtea reține că, în conformitate cu art. 12 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, forma generală a raporturilor de muncă o constituie contractele de muncă pe durată nedeterminată. Prin excepție, în cazurile și condițiile expres prevăzute în lege, se pot încheia contracte de muncă pe durată determinată [potrivit art. 12 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii], ca expresie a ocupării forței de muncă în anumite sectoare sau pentru anumite ocupații și activități. Astfel, prin derogare de la regula prevăzută la art. 12 alin. (1), angajatorii au posibilitatea de a angaja, în cazurile și în condițiile stabilite de lege, personal salariat cu contract individual de muncă pe durată determinată [art. 82 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii]. Contractul individual de muncă pe durată determinată se poate încheia numai în formă scrisă, cu precizarea expresă a duratei pentru care se încheie [art. 82 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii], putând fi prelungit, în condițiile prevăzute la art. 83, și după expirarea termenului inițial, cu acordul scris al părților, pentru perioada realizării unui proiect, program sau unei lucrări [art. 82 alin. (3) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii]. Cazurile în care poate fi încheiat contractul de muncă pe durată determinată sunt stabilite expres în art. 83 din același cod, la lit. h) a acestui articol stabilindu-se că se încheie și „în alte cazuri prevăzute expres de legi speciale ori pentru desfășurarea unor lucrări, proiecte sau programe.”

16. Cu privire la condițiile și limitele încheierii contractului de muncă pe durată determinată, art. 82 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii prevede că între aceleași părți se pot încheia succesiv cel mult 3 contracte individuale de muncă pe durată determinată, iar, potrivit art. 82 alin. (5), contractele individuale de muncă pe durată determinată încheiate în termen de 3 luni de la încetarea unui contract de muncă pe durată determinată sunt considerate contracte succesive și nu pot avea o durată mai mare de 12 luni fiecare. Totodată, potrivit art. 84 alin. (1) din același cod, contractul individual de muncă pe durată determinată nu poate fi încheiat pe o perioadă mai mare de 36 de luni. Curtea observă că legiuitorul face distincție între încheierea succesivă a cel mult 3 contracte individuale de muncă pe durată determinată între aceleași părți (legiuitorul stabilind o durată maximă a acestora) și prelungirea unui contract individual de muncă pe durată determinată (care, ca regulă, nu poate fi încheiat pe o perioadă mai mare de 36 de luni), prelungire care se poate face și după expirarea termenului inițial, cu acordul scris al părților, pentru perioada realizării unui proiect, program sau unei lucrări [art. 82 alin. (3) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii], neavând o limită temporală instituită de legiuitor.

17. Având în vedere acest cadru legislativ cuprinzând dispoziții generale referitoare la încheierea contractelor de muncă pe perioadă determinată, Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 prevede că, în domeniul artistic și cultural, personalul instituțiilor de spectacole sau concerte poate încheia contracte de muncă pe durată nedeterminată sau contracte de muncă pe durată determinată, inclusiv pe stagii ori pe producția artistică, în deplină conformitate cu Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. Dispozițiile de lege criticate — art. 13 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 — instituie o derogare de la prevederile cu caracter general din Codul muncii, derogare reglementată datorită specificului activității. Astfel, pentru personalul instituțiilor de spectacole sau concerte, încheierea contractelor de muncă pe durată determinată se poate face și prin derogare de la prevederile art. 82 alin. (3)—(5) și ale art. 84 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.

18. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 16 din Constituție, se reține că, în ceea ce privește principiul egalității în drepturi, Curtea a stabilit că acesta presupune

instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

19. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere (a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene” împotriva Belgiei, 1968, paragraful 10, *Marckx împotriva Belgiei*, 1979, paragraful 33, *Rasmussen împotriva Danemarcei*, 1984, paragraful 38, *Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit*, 1985, paragraful 72, *Gaygusuz împotriva Austriei*, 1996, paragraful 42, *Larkos împotriva Cipru*, 1999, paragraful 29, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, 2004, paragraful 24). Totodată, în conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere în a decide dacă și în ce măsură diferențele între diversele situații similare justifică un tratament juridic diferit, iar scopul acestei marje variază în funcție de anumite circumstanțe, de domeniu și de context (a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene” împotriva Belgiei, 1968, *Gaygusuz împotriva Austriei*, 1996, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, 2004).

20. Aplicând aceste considerente de principiu la cauza de față, Curtea reține că situația personalului din instituțiile de spectacole sau concerte diferă de situația celorlalți angajați cu contract individual de muncă pe durată determinată, tocmai datorită specificului activității. Caracterul de excepție al dispozițiilor criticate este dat de specificul activității personalului din instituțiilor de spectacole sau concerte, specific ce impune reglementarea posibilității încheierii succesive a mai multor contracte individuale de muncă pe durată determinată, inclusiv pe stagii sau pe producție artistică, pe o perioadă totală mai mare decât cea permisă de Codul muncii.

21. Prin urmare, situația în care se află personalul instituțiilor de spectacole sau concerte diferă de cea a celorlalți angajați, iar deosebirea de tratament juridic referitoare la forma raportului de muncă al acestora este justificată în mod obiectiv de specificul activității acestora. Totodată, această deosebire este justificată și în mod rațional, deoarece, pe de-o parte, legea nu exclude posibilitatea încheierii unui contract de muncă pe durată nedeterminată pentru personalul instituțiilor de spectacole sau concerte, ci doar instituie un beneficiu pentru această categorie de personal, și anume derogarea de la regula încheierii succesive a cel mult 3 contracte individuale de muncă pe perioadă determinată, regulă impusă de Codul muncii. Pe de altă parte, potrivit art. 12 alin. (4²) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, personalul instituțiilor de spectacole sau concerte poate încheia mai multe contracte individuale de muncă cu aceeași instituție de spectacole ori concerte sau cu alte instituții ori companii de spectacole sau concerte cu acordul prealabil al conducerii instituției. În consecință, textul criticat din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 nu instituie privilegiu sau discriminări de natură a contraveni dispozițiilor art. 16 din Constituție.

22. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 41 alin. (2) din Constituție, Curtea reține că textul de referință din Legea fundamentală consacră dreptul subiectiv la muncă al fiecărei persoane apte de muncă și protecția pe care statul este obligat să o asigure în cadrul politicii de protecție socială a

muncii. Dreptul la muncă include, după cum indică și prevederea constituțională, libertatea alegerii profesiei, a meseriei sau a ocupației, libertatea alegerii locului de muncă, protecția socială a muncii, retribuția pentru munca depusă, dreptul la negocieri colective, dreptul la repaus săptămânal și la concediu de odihnă plătit etc., toate aceste drepturi componente fiind stabilite prin lege (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 542 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 1 august 2006).

23. Curtea observă că art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 a fost modificat, dobândind forma actuală, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 48/2016 privind modificarea și completarea unor acte normative în domeniul culturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 6 septembrie 2016. În nota de fundamentare a acestui act normativ se precizează următoarele: „La art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 353/2007, cu modificările ulterioare, actuala normă consacră — prin sintagma «de regulă» — preferința legiuitorului față de angajarea cu contract individual de muncă pe perioadă nedeterminată, realitate care nu mai corespunde necesităților actuale. De asemenea, norma este echivocă, neputându-se evalua în ce anume constă regula și în care situații «de excepție» ar putea fi încheiate contracte pe perioadă determinată. Totodată, teza actuală nu ține cont de necesitatea ca durata raporturilor juridice pe care le încheie instituțiile publice de spectacole sau concerte, inclusiv cea a raporturilor de muncă, să poată fi adaptată principiului organizării pe programe și proiecte a activității acestor instituții, principiu consfințit deja prin alte legi.”

24. Așadar, dispozițiile criticate au fost instituite de legiuitor pentru a corespunde necesităților actuale privind organizarea pe programe și proiecte a activității instituțiilor publice de spectacole sau concerte, ceea ce determină adaptarea duratei raporturilor juridice de muncă pe care le încheie. De altfel, potrivit art. 13 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, contractele individuale de muncă încheiate pe durată nedeterminată pot fi modificate, prin acordul părților, în contracte pe durată determinată.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 44.554/3/2016 (număr în format vechi 5.693/2017) și constată că dispozițiile art. 13 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 privind instituțiile și companiile de spectacole sau concerte, precum și desfășurarea activității de impresariat artistic sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ
ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR
Nr. 109 din 16 iunie 2020

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 1.273 din 14 iulie 2020

ORDIN

privind abrogarea Ordinului ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor și al ministrului sănătății și familiei nr. 249/358/2003 pentru aprobarea Normelor privind parametrii de calitate și salubritate pentru producerea, importul, controlul calității, comercializarea și utilizarea nutrețurilor concentrate simple, combinate, aditivilor furajeri, premixurilor, substanțelor energetice, substanțelor minerale și a nutrețurilor speciale

Văzând Referatul de aprobare nr. 710 din 3 februarie 2020, întocmit de Direcția generală sănătatea și bunăstarea animalelor din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, având în vedere prevederile art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (3) și al art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și ministrul sănătății emit următorul ordin:

Art. 1. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor și al ministrului sănătății și familiei nr. 249/358/2003 pentru aprobarea Normelor privind parametrii de calitate și salubritate pentru producerea, importul, controlul calității, comercializarea și utilizarea nutrețurilor concentrate simple,

combinat, aditivilor furajeri, premixurilor, substanțelor energetice, substanțelor minerale și a nutrețurilor speciale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 362 din 28 mai 2003.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,
Laszlo Csutak Nagy

Ministrul sănătății,
Nelu Tătaru

GVERNUL ROMÂNIEI
AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE MANAGEMENT AL CALITĂȚII ÎN SĂNĂTATE

ORDIN

privind publicarea Listei unităților sanitare cu paturi încadrate în categoriile de acreditare în luna august 2020

Având în vedere:

— Referatul Serviciului juridic și relații externe aprobat cu nr. 3.077 din 6 august 2020;

— dispozițiile art. 2 lit. e) și h), art. 6 lit. e), art. 9 alin. (2) și art. 13 alin. (5) lit. c) din Legea nr. 185/2017 privind asigurarea calității în sistemul de sănătate, cu modificările și completările ulterioare;

— prevederile Ordinului președintelui Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate nr. 10/2018 privind aprobarea categoriilor de acreditare a unităților sanitare cu paturi aferente celui de al II-lea ciclu de acreditare, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 13 alin. (6) din Legea nr. 185/2017, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate emite prezentul ordin.

Articol unic. — Se dispune publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Listei unităților sanitare cu paturi încadrate în categoriile de acreditare în luna august 2020, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Președintele Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate,
Vasile Cepoi

București, 6 august 2020.
Nr. 275.

LISTA
unităților sanitare cu paturi încadrate în categoriile de acreditare în luna august 2020

Nr. crt.	Denumirea unității sanitare cu paturi	Județul	Hotărârea Colegiului director pentru aprobarea raportului de acreditare	Ordinul de încadrare în categoria de acreditare	Categoria de acreditare	Situația criteriilor și condițiilor cumulative utilizate pentru încadrarea în categoria de acreditare				Categoriile de competență la momentul evaluării, conform Ordinului ministrului sănătății nr. 1.408/2010 privind aprobarea criteriilor de clasificare a spitalelor în funcție de competență	
						Punctaj total (%)	Indicatori punctați cu (-10) (%)	Plan de conformare la ASF	Nr. de standarde îndeplinite sub 51%		Perioada de încadrare în categoria de acreditare (reincadrare* se face în funcție de nivelul de îndeplinire a graficului de remediere a neconformităților)
1	SPITALUL MILITAR DE URGENȚĂ „DR. ARISTIDE SERFIOTI”	Galați	28/30.07.2020	269/4.08.2020	a II-a Acreditat cu recomandări	92,04%	2,54%	NU	0	4.08.2020—3.08.2025	III
2	SOCIETATEA CENTRUL MEDICAL UNIREA — S.R.L.	București	28/30.07.2020	267/4.08.2020	a II-a Acreditat cu recomandări	92,90%	0,77%	NU	0	4.08.2020—3.08.2025	Neclasificat
3	SPITALUL DE PSIHIATRIE NUCET	Bihor	28/30.07.2020	258/4.08.2020	a II-a Acreditat cu recomandări	83,70%	5,51%	NU	0	4.08.2020—3.08.2025	V
4	SPITALUL DE PEDIATRIE PITEȘTI	Argeș	28/30.07.2020	257/4.08.2020	a V-a	85,76%	8,24%	DA/24 luni	1	Maximum 12 luni de la primirea de către unitatea sanitară a raportului de acreditare	IV
5	SOCIETATEA NOVA VITA HOSPITAL — S.A.	Mureș	28/30.07.2020	263/4.08.2020	a II-a Acreditat cu recomandări	80,35%	2,96%	NU	0	4.08.2020—3.08.2025	IV
6	SOCIETATEA CENTRUL MEDICAL PHOENIX — S.R.L.	Dolj	28/30.07.2020	259/4.08.2020	a II-a Acreditat cu recomandări	86,28%	1,30%	NU	0	4.08.2020—3.08.2025	V
7	SOCIETATEA CENTRUL MEDICAL TOMMED — S.R.L.	Dolj	28/30.07.2020	262/4.08.2020	a II-a Acreditat cu recomandări	74,60%	5,83%	NU	0	4.08.2020—3.08.2025	Neclasificat
8	SOCIETATEA CENTRUL MEDICAL MEDIURG — S.R.L. — SPITALUL PRIVAT DE RECUPERARE „SFÂNTUL ANTON”	Prahova	28/30.07.2020	261/4.08.2020	a II-a Acreditat cu recomandări	84,02%	0,00%	NU	0	4.08.2020—3.08.2025	V
9	SPITALUL CLINIC DE BOLI INFECȚIOASE CONSTANȚA	Constanța	28/30.07.2020	260/4.08.2020	a II-a Acreditat cu recomandări	79,01%	0,36%	NU	0	4.08.2020—3.08.2025	II M

Nr. crt.	Denumirea unității sanitare cu paturi	Judetul	Hoiărarea Colegiului director pentru aprobarea raportului de acreditare	Ordinul de încadrare în categoria de acreditare	Categoria de acreditare	Situția criteriilor și condițiilor cumulative utilizate pentru încadrarea în categoria de acreditare				Perioada de încadrare în categoria de acreditare (reîncadrarea* se face în funcție de nivelul de îndeplinire a graficului de remediere a neconformităților)	Categoria de competență la momentul evaluării, conform Ordinului ministrului sănătății nr. 1408/2010 privind aprobarea criteriilor de clasificare a spitalelor în funcție de competență
						Punctaj total (%)	Indicatori punctați cu (-10) (%)	Plan de conformare la ASF	Nr. de standarde îndeplinite sub 51%		
10	SPITALUL ORĂȘENESC SEGARCEA	Dolj	28/30.07.2020	266/4.08.2020	a IV-a Acreditat cu încredere redusă	84,68%	5,48%	DA/peste 24 luni	0	4.08.2020—3.08.2025	IV
11	SOCIETATEA WIA KINETO-DENT — S.R.L.	Prahova	28/30.07.2020	265/4.08.2020	a II-a Acreditat cu recomandări	75,33%	5,49%	NU	0	4.08.2020—3.08.2025	V
12	SPITALUL ORĂȘENESC URLAȚI	Prahova	28/30.07.2020	264/4.08.2020	a II-a Acreditat cu recomandări	76,77%	3,37%	NU	0	4.08.2020—3.08.2025	IV
13	SOCIETATEA CIM MEDICAL — S.R.L.	Bacău	28/30.07.2020	270/4.08.2020	a II-a Acreditat cu recomandări	74,10%	4,11%	NU	0	4.08.2020—3.08.2025	Neclasificat
14	SOCIETATEA URODIAMED — S.R.L.	Dolj	28/30.07.2020	272/4.08.2020	a II-a Acreditat cu recomandări	73,23%	6,19%	NU	0	4.08.2020—3.08.2025	Neclasificat
15	SPITALUL MUNICIPAL MEDGIDIA	Constanța	28/30.07.2020	268/4.08.2020	a III-a Acreditat cu rezerve	68,53%	18,33%	DA/12 luni	0	4.08.2020—3.08.2025	III
16	SOCIETATEA MEDICAL CENTER GRAL — S.R.L.	Prahova	28/30.07.2020	271/4.08.2020	a VI-a Neacreditat	67,38%	8,03%	NU	3	Se poate înscrie într-o nouă procedură de acreditare în următorul ciclu de acreditare, cu respectarea prevederilor legale în vigoare în momentul solicitării înscrierii, sau, în același ciclu de acreditare, la decizia Ministerului Sănătății.	Neclasificat

* Verificarea îndeplinirii graficului nu presupune costuri suplimentare din partea unității sanitare cu paturi.

LEGENDĂ:

Criteriul sau condiția care a condus la încadrarea în categoria de acreditare.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 44

din 15 iunie 2020

Dosar nr. 669/1/2020

Iuliana Măiereanu	— pentru președintele Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului
Florentina Dinu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mariana Constantinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Virginia Filipescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emil Adrian Hancaș	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Rodica Florica Voicu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cezar Hîncu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este constituit potrivit dispozițiilor art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 36 alin. (2) lit. a) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat (*Regulamentul Î.C.C.J.*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Iuliana Măiereanu.

La ședința de judecată participă domnul Aurel Segărceanu, magistrat-asistent la Secțiile Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul Î.C.C.J.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 19.328/3/2018, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În interpretarea dispozițiilor art. 21 alin. (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, forma anterioară modificării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului (până la data de 01.07.2018) și ale art. 4 din Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 140 din 2 septembrie 2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile de poliție ale Ministerului Afacerilor Interne, noțiunea de «pregătire și vechime în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite, raportate la cerințele postului», în funcție de care se acordă gradele profesionale polițistilor, raportat la definiția «funcției publice» prevăzută de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, include și cazul polițistilor care au ocupat o funcție cu cerințe minime de ocupare studii medii, dar ale căror atribuții și responsabilități au fost extinse în temeiul unor proceduri anume reglementate în

perioada de referință, pentru a beneficia de un spor salarial pentru studiile superioare corespunzătoare domeniilor de activitate?»

Magistratul-asistent prezintă referatul, arătând că, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată au comunicat puncte de vedere sau simple opinii cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării, unele însoțite de jurisprudență, iar răspunsul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este în sensul că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept în discuție; se arată, de asemenea, că raportul întocmit în cauză a fost comunicat, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părților, dintre care numai recurentul-reclamant și intimatul-pârât Ministerul Afacerilor Interne și-au exprimat punctul de vedere.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 19 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 19.328/3/2018, a dispus, din oficiu, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea problemă de drept:

„În interpretarea dispozițiilor art. 21 alin. (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, forma anterioară modificării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului (până la data de 01.07.2018) și ale art. 4 din Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 140 din 2 septembrie 2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile de poliție ale Ministerului Afacerilor Interne, noțiunea de «pregătire și vechime în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite, raportate la cerințele postului», în funcție de care se acordă gradele profesionale polițistilor, raportat la definiția «funcției publice» prevăzută de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, include și cazul polițistilor care au ocupat o funcție cu cerințe minime de ocupare studii medii, dar ale căror atribuții și responsabilități au fost extinse în temeiul unor proceduri anume reglementate în perioada de referință, pentru a beneficia de un spor salarial pentru studiile superioare corespunzătoare domeniilor de activitate?»

II. Expunerea succintă a procesului. Obiectul investiții instanței care a solicitat pronunțarea hotărârii prealabile. Stadiul procesual în care se află pricina

2. Prin cererea de chemare în judecată, formulată la 6.06.2018, înregistrată pe rolul Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal cu nr. 19.328/3/2018,

reclamantul — persoană fizică a solicitat, în contradictoriu cu pârâțul Ministerul Afacerilor Interne și cu intervenientul Inspectoratul de Poliție Județean Iași, anularea în parte a actului administrativ reprezentat de Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 11/7.747 din 29.12.2017, considerându-l nelegal în privința acordării gradului de subinspector de poliție, recunoașterea dreptului său de a fi încadrat în gradul corespunzător vechimii de 11 ani și 8 luni în specialitatea investigații criminale, anularea, ca nelegale, a actelor subsecvente emise sau încheiate în baza ordinului contestat, emiterea unui nou ordin prin care să se dispună încadrarea într-un grad superior — al categoriei profesionale de ofițer de poliție, corespunzător vechimii de 11 ani și 8 luni în specialitatea studiilor absolvite, recalcularea drepturilor salariale și achitarea diferenței, conform noului grad.

3. Reclamantul a arătat că activează în cadrul Poliției Române, începând cu 1 iulie 2004, în luna iunie 2008 a obținut titlul de *master* în criminalistică și științe penale, iar în luna iulie 2008 a absolvit Facultatea de Drept și, începând cu 1.08.2008 și până la 28.12.2017, a beneficiat de spor 25% pentru studii superioare, conform Dispoziției Inspectoratului de Poliție Județean Iași (I.P.J. Iași) nr. 1.180/2008.

4. La 26.08.2017 a participat la concursul organizat de I.P.J. Iași pentru ocuparea posturilor de investigații criminale din cadrul acestei autorități, prin trecerea în corpul ofițerilor de poliție a agenților de poliție care îndeplinesc condițiile legale, fiind declarat admis; prin urmare, a fost emis Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 11/7.747 din 29.12.2017, contestat. Reclamantul a fost încadrat în categoria profesională a ofițerilor, începând cu 29.12.2017, prin Dispoziția șefului I.P.J. Iași nr. 413 din 9.01.2018, fiind repartizat pe funcția de ofițer IV la Poliția Orașului Podu Iloaiei, structura de investigații criminale.

5. Constatând că la acordarea gradului nu s-a ținut cont de vechimea anterioară în specialitatea studiilor absolvite, întrucât a primit gradul de subinspector și a fost supus perioadei de stagiu, reclamantul s-a adresat emitentului ordinului contestat, solicitând, în principal, revocarea în parte a acestuia, recunoașterea vechimii anterioare în specialitatea studiilor absolvite la data emiterii ordinului și acordarea gradului corespunzător acestei vechimi.

6. Autoritatea emitentă a răspuns petentului prin Adresa nr. 282.830 din 6.02.2018, respingând în totalitate cererea acestuia.

7. În motivarea cererii sale reclamantul a arătat că în mod greșit i-a fost acordat gradul profesional de subinspector, în urma trecerii în categoria profesională a ofițerilor, întrucât la acordarea acestui grad nu s-a ținut seama nici de vechimea anterioară în specialitatea studiilor absolvite, vechime ce era la acel moment de 11 ani și 8 luni, nici de faptul că a absolvit studiile superioare în specialitatea științe juridice în anul 2008; practic, în baza ordinului contestat, a primit același tratament cu cel primit de un agent fără vechime anterioară în specialitatea studiilor absolvite, fapt ce arată că pârâțul nu a efectuat în prealabil o verificare pentru a determina vechimea anterioară în studiile absolvite, astfel cum prevăd dispozițiile art. 21 alin. (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 360/2002*). Din formularea textului de lege rezultă că acesta instituie o obligație în sarcina emitentului ordinului de a acorda, în situația prevăzută de art. 9 alin. (2) și (3) din același act normativ, gradele potrivit acestui criteriu.

8. Reclamantul a apreciat că, prin răspunsul la plângerea sa, pârâțul, în mod nelegal, se raportează la prevederile art. 1 alin. (5) din anexa nr. 6 la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 140/2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile de poliție ale Ministerului Afacerilor Interne (*Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 140 din 2 septembrie 2016*) și examinează condiția vechimii anterioare nu prin raportare la

studiile absolvite, așa cum prevede art. 21 alin. (4) din Legea nr. 360/2002, ci prin raportare la vechimea anterioară în specialitatea corespunzătoare studiilor superioare absolvite.

9. Chiar și în aceste condiții, prin răspunsul la plângerea prealabilă, emitentul ar fi trebuit să observe că petentul a absolvit facultatea de drept și că deține o diplomă de licență în științe juridice din anul 2008, iar, ulterior, până la data trecerii în categoria ofițerilor, a lucrat neîncetat în specialitatea investigații criminale, primind și sporul de 25% pentru studii superioare, astfel că pârâțul putea să analizeze vechimea chiar și în specialitatea studiilor superioare absolvite. Pârâțul nu recunoaște însă nici această vechime.

10. Pârâțul s-a raportat în mod greșit la cerințele minime de ocupare a postului de agent, deținut anterior promovării, respectiv la faptul că pentru ocuparea postului de agent erau necesare studii medii, dar considerând, în mod greșit, că datorită acestui lucru reclamantul nu dobândește vechime în specialitatea studiilor absolvite.

11. *Instanța de fond, prin Sentința civilă nr. 181 din 15.01.2019, a respins acțiunea, ca neîntemeiată.*

12. Tribunalul București a invocat dispozițiile art. 9 alin. (2), art. 21 alin. (4) și art. 14 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 și ale art. 1 alin. (5) din anexa nr. 6 la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 140 din 2 septembrie 2016.

13. S-a arătat că pentru ocuparea funcțiilor de polițiști cu grad de agent de poliție sunt necesare și suficiente studiile liceale sau postliceale, însă, indiferent de absolvirea studiilor de specialitate juridică, relevant este că, la data trecerii în corpul ofițerilor, reclamantul ocupa funcția de agent de poliție, pentru care nu erau necesare studii superioare, ci studii liceale sau postliceale cu diplomă, și nu avea vechime în specialitatea studiilor absolvite pentru a i se putea acorda un grad superior celui de subinspector de poliție.

14. Din interpretarea dispozițiilor legale invocate, tribunalul a reținut că prin vechime în specialitatea studiilor absolvite se înțelege experiența dobândită de o persoană care a ocupat o funcție pentru a cărei exercitare erau necesare studiile superioare de specialitate absolvite, în raport cu cerințele postului. Perioada de timp în care reclamantul a ocupat funcția de agent de poliție nu poate fi luată în considerare pentru calculul vechimii în specialitatea studiilor, de vreme ce, potrivit fișei postului, funcția de agent de poliție pe care a fost încadrat reclamantul nu necesită studii superioare.

15. Funcția de agent de poliție, nefiind o funcție a cărei exercitare necesită cunoștințe juridice corespunzătoare studiilor superioare privind științele juridice, nu putea constitui funcție în specialitatea studiilor superioare, iar obținerea licenței în științe juridice nu a constituit un element de natură să contribuie la modificarea funcției deținute de reclamant, cea de agent de poliție, într-o funcție de specialitate a studiilor absolvite.

16. În consecință, vechimea în muncă dobândită de agentul de poliție licențiat în drept nu poate fi considerată vechime în specialitatea studiilor superioare la trecerea acestuia în corpul ofițerilor și acordarea gradului corespunzător acestei vechimi, existența studiilor de specialitate juridică nefiind suficientă pentru a se concluziona că respectivul agent a desfășurat o activitate ce necesită, conform fișei postului, studii juridice superioare.

17. Instanța de fond a apreciat că din interpretarea art. 21 alin. (4) din Legea nr. 360/2002 rezultă în mod clar că este necesară o vechime în specialitatea studiilor superioare absolvite, astfel că vechimea nu se raportează la cerințele postului ce urmează a fi ocupat, respectiv inspector de poliție, ci la cerințele postului anterior ocupat.

18. Aceste aspecte reies cu atât mai mult din modificarea ulterioară a legislației. Astfel, conform art. 11 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018 pentru

modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018*), „(2) Prevederile Legii nr. 360/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția celor prevăzute la art. 15, art. 27⁴⁶, art. 28 și art. 58³, nu se aplică situațiilor juridice născute și nefinalizate anterior intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență” și „(3) În cazul concursurilor pentru ocuparea posturilor vacante, organizate anterior intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență cu aplicarea art. 9 alin. (2) din Legea nr. 360/2002, cu modificările și completările ulterioare, acordarea gradelor profesionale se face potrivit reglementărilor în vigoare la data demarării acestora, cu excepția celor prevăzute la alin. (2)”.

19. *Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul*, solicitând casarea în parte a acesteia și, în rejudecare, admiterea acțiunii, astfel cum a fost formulată.

20. Recurentul a criticat hotărârea instanței de fond, apreciind că a fost dată cu încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material, respectiv art. 21 alin. (4) din Legea nr. 360/2002 și art. 4 lit. f) din Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 140 din 2 septembrie 2016.

21. Recurentul a susținut că instanța nu a examinat condiția vechimii anterioare, prin raportare la specialitatea studiilor absolvite, așa cum prevede art. 21 alin. (4) din Legea nr. 360/2002, prin raportare la definiția dată de art. 4 lit. f) din Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 140 din 2 septembrie 2016 sintagmei „specialitatea studiilor absolvite”, ci prin raportare la nivelul minim al studiilor cerut de postul de agent.

22. Cu privire la art. 21 alin. (4) din Legea nr. 360/2002, se arată că instanța a încălcat și aplicat greșit textul de lege, pentru că nu a reținut că, potrivit acestui articol, trebuie determinată vechimea în specialitatea studiilor absolvite și pentru că a adăugat o condiție inexistentă în lege, respectiv cerința ca vechimea în specialitate să se raporteze la studiile superioare absolvite, prin raportare la postul deținut anterior.

23. În plus, deși constată că ar fi necesară vechime în specialitatea studiilor superioare, instanța concluzionează și că vechimea nu se raportează la cerințele postului ce urmează a fi ocupat, ci la cerințele postului anterior ocupat, această interpretare lipsind, practic, de efecte dispoziția de excepție instituită de art. 21 alin. (4) din Legea nr. 360/2002, care privește agenții.

24. De asemenea, arată că, potrivit art. 4 lit. f) din Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 140 din 2 septembrie 2016, prin „specialitatea studiilor absolvite” se înțelege specializarea și, după caz, fie domeniul de studii (în cazul studiilor universitare), fie profilul de studii (în cazul studiilor preuniversitare) obținute ca efect al absolvirii unei forme de învățământ; or, instanța a dat propria definiție vechimii în specialitatea studiilor absolvite, respectiv: „prin vechime în specialitatea studiilor absolvite se înțelege experiența dobândită de o persoană care a ocupat o funcție pentru a cărei exercitare erau necesare studiile superioare de specialitate absolvite, în raport cu cerințele postului”.

25. Recurentul consideră că la cerințele postului trebuie raportate pregătirea și specialitatea, deținute de agent la momentul promovării, și nu caracterul superior al studiilor, criteriul de acordare a unui alt grad decât cel de subinspector fiind reprezentat de vechimea anterioară în specialitatea studiilor superioare absolvite, însă instanța nu a ținut seama de vechimea în specialitate, ci de vechimea în funcția de agent și de nivelul studiilor cerute pentru postul de ofițer.

26. De asemenea, se arată că Legea nr. 360/2002 condiționează acordarea gradului de dovedirea vechimii în specialitatea studiilor absolvite, fără a institui condiția ca studiile să aibă același nivel, ceea ce arată că interpretarea dată legii și aplicarea în același sens de către instanța de fond sunt greșite.

27. În plus, susține recurentul, i-a fost recunoscută valoarea adăugată muncii sale după absolvirea studiilor juridice, prin acordarea unui spor de 25% pentru studii superioare, recunoscându-i-se faptul ca le folosește în îndeplinirea atribuțiilor în folosul autorității intime.

28. În sprijinul interpretării sale, recurentul invocă faptul că, ulterior introducerii acțiunii, Legea nr. 360/2002 a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018, exact în sensul celor susținute de el, respectiv noul text al fostului art. 21 alin. (4) [art. 21 alin. (5) în forma nouă] precizează, în mod clar, că polițistului care intră în corpul ofițerilor în condițiile art. 9 alin. (2) i se acordă gradul profesional în funcție de vechimea în structurile ministerului, respectiv pentru vechime de până în 5 ani, gradul de subinspector, între 5 și 10 ani, gradul de inspector, iar peste 10 ani, gradul de inspector principal de poliție. Astfel, arată recurentul, rezultă fără dubiu că ceea ce s-a urmărit de către legiuitor atunci când a instituit excepția prevăzută de art. 21 alin. (4) din Legea nr. 360/2002 este valorificarea experienței dobândite de către agent prin activitatea desfășurată în domeniul studiilor absolvite.

29. Intimatul-părât Ministerul Afacerilor Interne a formulat întâmpinare, prin care a invocat, având în vedere modificările legislative survenite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018, excepția lipsei calității procesuale pasive cu privire la capătul de cerere privind emiterea unui nou ordin prin care să îi fie acordat recurentului gradul profesional superior celui de subinspector.

30. Cu privire la fondul cauzei, a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea ca temeinică și legală a sentinței civile atacate, apreciind că instanța de fond a reținut în mod corect care este, potrivit dispozițiilor legale incidente, conținutul noțiunii de vechime în specialitatea studiilor absolvite.

31. Intimatul-intervenient Inspectoratul de Poliție Județean Iași, prin întâmpinare, a solicitat respingerea recursului, ca nefondat, apreciind că sentința recurată este temeinică și legală. A susținut că, potrivit prevederilor legale incidente domeniului, vechimea în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite se analizează prin raportare la cerințele postului, precum și la pregătirea de bază necesară ocupantului postului (studii superioare de lungă durată sau studii universitare de licență — S, absolvite cu diplomă de licență sau echivalentă în cazul ofițerilor de poliție, respectiv studii liceale, absolvite cu diplomă de bacalaureat, în cazul agenților de poliție), astfel că perioada în care recurentul a fost încadrat în funcții pentru a căror exercitare erau necesare studii medii nu poate fi valorificată ca vechime în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite.

32. Faptul că recurentul și-a desfășurat activitatea în cadrul structurii de investigații criminale nu îi asigură și dobândirea vechimii în specialitatea studiilor. Or, în măsură în care se aprecia că recurentul întrunea condiția esențială a deținerii vechimii anterioare în specialitatea studiilor superioare absolvite, s-ar fi aplicat norma juridică amintită, însă cerințele de ocupare a posturilor în perioada în care recurentul și-a desfășurat activitatea în calitate de agent de poliție prevedeau ca pregătire de bază studii medii.

33. Prin Încheierea de ședință din 31.10.2019, instanța de recurs a pus în discuție oportunitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu o cerere de dezlegare a chestiunii de drept menționate în preambulul prezentei decizii, susținând conturarea unei jurisprudențe neunitare în această materie.

34. Instanța de trimitere arată că, pornind de la definiția „funcției publice”, prevăzută de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 188/1999*), chestiunea de drept în discuție vizează cazul funcționarilor publici care au ocupat o funcție cu cerințe minime de ocupare studii medii, dar ale căror atribuții și responsabilități au fost

extinse în temeiul unor proceduri anume reglementate în perioada de referință (spre exemplu, Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 318/2004), pentru a beneficia de un spor salarial pentru studiile superioare corespunzătoare domeniilor de activitate, dat fiind că studiile superioare constituiau o cerință minimă pentru exercitarea atribuțiilor și responsabilităților suplimentare, cuprinse în sfera aceleiași funcții publice printr-un act administrativ.

III. Dispozițiile legale supuse interpretării

35. *Legea nr. 360/2002* (forma în vigoare la data introducerii acțiunii, anterioară modificării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018):

„Art. 21. — (...)”

(4) Polițiștilor prevăzuți la art. 9 alin. (2) și (3) li se acordă gradele profesionale în funcție de pregătirea lor și de vechimea în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite, raportate la cerințele postului. Încadrarea acestora se face pe o perioadă de probă de 6 luni sau 12 luni, în raport cu categoria din care fac parte și cu gradul profesional acordat.

(...)”

36. *Legea nr. 188/1999* (forma în vigoare la data formulării acțiunii):

„Art. 2. — (1) Funcția publică reprezintă ansamblul atribuțiilor și responsabilităților, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor de putere publică de către administrația publică centrală, administrația publică locală și autoritățile administrative autonome.

(...)”

NOTĂ:

Dispozițiile art. 2 din *Legea nr. 188/1999* au fost abrogate prin art. 597 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019*).

37. *Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 140 din 2 septembrie 2016* (forma în vigoare la data formulării acțiunii):

„Art. 4. — În sensul prezentului ordin, termenii și expresiile utilizate au următorul înțeles:

a) *post (de muncă)* — componenta de bază a unei structuri organizatorice, căreia îi este asociat un set de sarcini, îndatoriri și responsabilități ce revin unei anumite persoane și pentru care Ministerul Afacerilor Interne (MAI) stabilește, potrivit legii, un raport de serviciu/raport de muncă; în cadrul statului de organizare, postul este unic;

b) *funcție* — expresia sintetică și generalizată a ansamblului de sarcini, îndatoriri și responsabilități de serviciu, desfășurate permanent, corespunzătoare unei anumite categorii de activități din MAI, respectiv rolul, de conducere sau de execuție, ce revine unei persoane în structura instituției; este elementul de generalizare a posturilor asemănătoare; mai multe posturi pot avea în statul de organizare al unității aceeași funcție, cum ar fi, de exemplu: șef secție de poliție orășenească, ofițer psiholog, consilier juridic;

c) *funcție de specialitate* — funcția care implică, între cerințele de ocupare prevăzute în fișa postului, existența unei specializări ori calificări profesionale pentru care MAI nu poate asigura formarea profesională inițială sau continuă prin rețeaua proprie de instituții de învățământ;

d) *competență de gestiune a resurselor umane* — drept conferit de actele normative în vigoare prin care ministrul afacerilor interne, alte persoane care ocupă funcții de demnitate publică în cadrul MAI sau, după caz, persoanele care ocupă funcții de conducere realizează managementul resurselor umane;

e) *numire în funcție* — manifestarea de voință cu caracter unilateral, exercitată în condițiile legii prin emiterea unui act administrativ de către persoana cu competență de gestiune a

resurselor umane, având ca finalitate stabilirea funcției exercitate de persoana numită;

f) *specialitatea studiilor absolvite* — specializarea și, după caz, domeniul de studii universitare sau, în cazul studiilor preuniversitare, profilul de studii obținute ca efect al absolvirii unei forme de învățământ;

g) *vechime în specialitatea structurii* — perioada desfășurată într-un domeniu, prin raportare la natura activităților desfășurate;

h) *instituție de învățământ* — denumire generică ce include instituții de învățământ ale MAI și alte instituții de învățământ care pregătesc personal pentru nevoile MAI.”

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

38. *Recurentul-reclamant* a apreciat oportună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, arătând că, în raport cu definiția dată de Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 140 din 2 septembrie 2016, în art. 4 lit. f), specialitatea studiilor absolvite este specializarea și, după caz, domeniul de studii universitare sau, în cazul studiilor preuniversitare, profilul de studii obținute ca efect al absolvirii unei forme de învățământ. Prin urmare, vechimea în specialitatea studiilor este vechimea în specializarea, domeniul și profilul de studii obținute, așa cum rezultă și din conținutul art. 4 din Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 177 din 16 noiembrie 2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile militare ale Ministerului Afacerilor Interne (*Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 177 din 16 noiembrie 2016*), care definește, la lit. h), tocmai sintagma în discuție, definind ca vechime în specialitatea studiilor „experiența dobândită în temeiul unui contract individual de muncă, al unui raport de serviciu sau ca profesie liberală, demonstrată cu documente corespunzătoare de către persoana care a desfășurat o activitate într-o funcție de specialitate corespunzătoare profesiei sau specializării sale, prin raportare la domeniul general de absolvire a studiilor potrivit nivelurilor de organizare a învățământului în România”.

39. *Intimații nu au formulat puncte de vedere* cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea

40. *Instanța de trimitere apreciază că sunt întrunite condițiile legale de admisibilitate* a sesizării, întrucât: sesizarea este formulată în cursul unei cauze aflate în stare de judecată, pe rolul Curții de Apel București, instanță investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, față de dispozițiile art. 10 alin. (2) prima teză, coroborat cu art. 10 alin. (1) și art. 20 din *Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004*, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 554/2004*), respectiv art. 109 din *Legea nr. 188/1999*, ca instanță de recurs, iar soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

41. Curtea de apel consideră că problema de drept a cărei lămurire se cere este nouă și nu face obiectul unei proceduri de recurs în interesul legii sau de pronunțare a unei hotărâri prealabile, în curs de soluționare sau finalizate.

42. De asemenea, instanța de trimitere arată că în urma examenului jurisprudențial efectuat a rezultat că **nu s-a cristalizat o jurisprudență unitară și constantă** în legătură cu chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită, situație care justifică interesul în formularea unei cereri pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare **în scopul stopării interpretării neunitare**, analiza celor câteva decizii atașate oferind indicii referitoare la **existența unei interpretări diferite** din partea instanței asupra dispozițiilor legale ce fac obiectul sesizării.

43. În acest sens, completul care a formulat sesizarea face referire la jurisprudența în această materie, constând în hotărâri indicate de intimați („mai mult de 10 dosare în care au fost pronunțate la nivel național hotărâri definitive potrivit interpretării

susținute de aceștia”) și recurent („3 hotărâri judecătorești în sprijinul propriei interpretări”), hotărâri identificate în cadrul Curții de Apel București, precum și cele consemnate în Minuta întâlnirii președinților secțiilor de contencios administrativ și fiscal ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel din 23—24 mai 2019 (*Minuta din 23—24 mai 2019*), din care rezultă că opinia formatorului din cadrul Institutului Național al Magistraturii a fost agreată de participanți numai cu majoritate.

44. Instanța de trimitere arată că, ulterior Minutei din 23—24 mai 2019, în practica judiciară au fost pronunțate soluții contrare acesteia, menționând, exemplificativ, Decizia civilă nr. 2.485 din 2.10.2019, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 43.313/3/2017*, în care s-a considerat suficientă acordarea sporului de 25% pentru recunoașterea vechimii în specialitatea studiilor superioare, fiind exclusă doar perioada anterioară.

45. Concluzionează curtea de apel că, față de cele prezentate, condiția noutății se verifică, rămânând de actualitate cerința interpretării și aplicării dispozițiilor legale și normative ce fac obiectul sesizării.

46. În ceea ce privește fondul chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, instanța de trimitere, raportându-se la Minuta din 23—24 mai 2019, prezintă starea de fapt și de drept care a dat naștere disputei cu privire la modul de interpretare a dispozițiilor legale și normative ce fac obiectul sesizării, după cum se va arăta în continuare.

47. Polițiștii cu grad de subofițeri de poliție au beneficiat, ca urmare a absolvirii unei facultăți și a desfășurării activității în domeniul de absolvire, de un spor salarial de 25% (spor acordat după o anumită perioadă de timp de la absolvire); ulterior, în urma promovării unui concurs, sunt trecuți în corpul ofițerilor cu gradul de subinspector de poliție, fără să se țină cont de perioada în care și-au desfășurat activitatea în domeniul în care au absolvit facultatea și pentru care au beneficiat de sporul de 25%.

48. Dacă s-ar fi ținut cont de acest aspect, încadrarea s-ar fi făcut într-un grad superior celui de subinspector de poliție; drept urmare, au fost promovate acțiuni de anulare a ordinelor de încadrare și de obligare a Ministerului Afacerilor Interne la emiterea unor noi ordine, cu luarea în considerare a perioadei în care și-au desfășurat activitatea în domeniul în care au absolvit facultatea.

49. Instanța de trimitere redă dispozițiile legale supuse interpretării, arătând că problema vizează interpretarea noțiunii de „vechime în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite”, precum și a celei privind „cerințele postului”, în sensul de a se stabili dacă acestea se raportează la experiența dobândită de un absolvent de studii superioare în orice funcție din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, chiar dacă legea prevede drept cerință minimă de ocupare studii medii.

50. Se arată că, în cazul recurentului-reclamant, prin modul în care a interpretat aceste dispoziții legale, prima instanță a exclus *de plano* posibilitatea ca un agent de poliție să poată beneficia de recunoașterea unei vechimi în specialitatea studiilor superioare, la trecerea acestuia în corpul ofițerilor și acordarea gradului corespunzător acestei vechimi, pe motiv că niciun post de agent nu necesită studii superioare, ci numai studii medii.

51. Se precizează că, spre deosebire de alte spețe, identificate în practica judiciară, recurentul-reclamant nu a solicitat recunoașterea unei vechimi anterioare absolvirii studiilor superioare și nici ulterior absolvirii acestora, până la acordarea sporului de 25% pentru studii superioare, ce a intervenit relativ cu suplimentarea atribuțiilor funcției de agent de poliție, **dar existența unei jurisprudențe neunitare sub acest aspect, în alte dosare, dovedește caracterul controversat al problemei de drept în discuție**, fiind un prim aspect care trebuie dezlegat cu efecte obligatorii, pentru ca, în funcție de modalitatea de

interpretare corectă, să fie avute în vedere de instanțele de contencios administrativ situațiile practice diversificate.

52. Instanța de trimitere apreciază că sintagma „cerințele postului”, în ipoteza textului art. 21 alin. (4) din Legea nr. 360/2002, trebuie corelată cu definiția „funcției publice”, prevăzute de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 188/1999, iar în cazul funcționarilor publici care au ocupat o funcție cu cerințe minime de ocupare studii medii, dar ale căror atribuții și responsabilități au fost extinse în temeiul unor proceduri anume reglementate în perioada de referință (spre exemplu, Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 318 din 5.08.2004), pentru a beneficia de un spor salarial pentru studiile superioare corespunzătoare domeniilor de activitate, de principiu, trebuie luată în considerare această vechime, dacă studiile superioare constituiau o cerință minimă pentru exercitarea atribuțiilor și responsabilităților suplimentare, cuprinse în sfera aceleiași funcții publice printr-un act administrativ, sub rezerva verificării în concret a concordanței acestora cu specialitatea studiilor superioare absolvite.

VI. **Jurisprudența instanțelor naționale în materie**

53. **În urma consultării evidențelor întocmite la nivelul instanței supreme**, în jurisprudența Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii și a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu au fost identificate decizii care să prezinte relevanță asupra dezlegării problemei de drept ce formează obiectul sesizării.

54. Au fost însă identificate în jurisprudența în această materie a *Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de casație și Justiție deciziile nr. 3.032 din 9 iunie 2010 și nr. 499 din 28 ianuarie 2011*.

55. Instanța supremă a reținut că „*Perioada anterioară, în care a desfășurat activități ca agent de poliție, se circumscrie unei vechimi în specialitatea corespunzătoare gradului de agent [studii liceale sau postliceale cu diplomă, conform art. 14 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 360/2002], iar nu în specialitatea corespunzătoare studiilor superioare absolvite. Contrar celor afirmate de recurent, vechimea în specialitatea studiilor superioare absolvite și vechimea în muncă sau în activitate sunt concepte distincte. Ca urmare, după cum bine a punctat judecătorul de la prima instanță, atribuțiile funcționale pentru cele două categorii de personal, agenți și ofițeri, sunt diferențiate prin fișele posturilor, neexistând nicio rațiune pentru a considera că atribuțiile îndeplinite de recurent, ca agent de poliție, sunt corespunzătoare celor îndeplinite de ofițeri*” (Decizia nr. 499 din 28 ianuarie 2011).

56. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, **instanțele de judecată au comunicat puncte de vedere sau simple opinii** cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării, unele însoțite de jurisprudență, din analiza cărora rezultă două orientări.

57. Într-o primă orientare, majoritară, s-a apreciat că vechimea în specialitate, corespunzătoare studiilor absolvite, se stabilește exclusiv prin raportare la cerințele prevăzute în fișa postului pentru care s-a organizat concurs (studii universitare de lungă durată cu diplomă de licență sau echivalentă/studii superioare de licență, ciclul I de studii universitare).

58. S-a reținut în sprijinul acestei orientări că, deși polițistul a desfășurat, chiar după absolvire, o activitate într-o funcție de specialitate pentru studii medii, această împrejurare nu îi conferă vocație pentru aplicarea situației de excepție de la art. 4 lit. a), ca urmare a promovării prin concurs. Incontestabil, absolvirea unei instituții de învățământ superior reprezintă aprofundarea pregătirii profesionale, dar recunoașterea ca vechime în specialitate nu este posibilă, deoarece nu există un temei legal pentru această solicitare.

59. Vechimea în specialitatea studiilor este definită la art. 3 lit. l) din Hotărârea Guvernului nr. 611/2008 pentru aprobarea normelor privind organizarea și dezvoltarea carierei

funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare (Hotărârea Guvernului nr. 611/2008), ca fiind „*experiența dobândită în temeiul unui contract individual de muncă, a unui raport de serviciu sau ca profesie liberală, demonstrată cu documente corespunzătoare de către persoana care a desfășurat o activitate într-o funcție de specialitate corespunzătoare profesiei sau specializării sale, prin raportare la domeniul general de absolvire a studiilor potrivit nivelurilor de organizare a învățământului în România*”.

60. În calitatea sa de agent de poliție, funcționarul a dobândit vechime în specialitatea corespunzătoare gradului de agent de poliție, iar nu în funcția corespunzătoare studiilor superioare absolvite. Sintagma „vechime în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite” trebuie interpretată în sensul că, atât timp cât agentul de poliție îndeplinește atribuțiile care îi sunt stabilite prin fișa postului, activitatea desfășurată de el constituie vechime în specialitate, însă, din momentul în care este în corpul ofițerilor de poliție, atribuțiile și responsabilitățile sale sunt corespunzătoare unei alte fișe a postului, total diferită de cea a funcției ocupate anterior.

61. Pentru ca vechimea dobândită înainte de trecerea în corpul ofițerilor de poliție să poată fi considerată vechime în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite, este necesar ca cerințele postului ocupat anterior să fie similare cu cele pe care le implică funcția în care au fost promovați [interpretarea coroborată a prevederilor art. 9 alin. (2) cu cele ale art. 21 alin. (4) din Legea nr. 360/2002].

62. Potrivit prevederilor legale în vigoare, analiza vechimii în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite trebuie realizată prin raportare la cerințele posturilor și ținând cont de cerințele posturilor de agenți de poliție în privința studiilor necesare, prevăzute cu studii medii, diferite de cerințele posturilor de agenți de poliție prevăzute cu studii superioare, astfel că vechimea realizată în calitate de agent de poliție nu poate constitui vechime în specialitatea corespunzătoare studiilor superioare absolvite, necesare ocupării posturilor de ofițeri de poliție.

63. În situația în care postul ocupat avea prevăzută, ca cerință, absolvirea de studii medii, nu se poate aprecia că s-a dobândit vechime în specialitatea studiilor (superioare) necesare acordării altui grad decât cel corespunzător vechimii în specialitatea studiilor, efectiv deținute. Perioada cuprinsă între data absolvirii unității de învățământ superior și data trecerii în corpul ofițerilor nu poate fi valorificată ca vechime în specialitatea corespunzătoare studiilor universitare absolvite, întrucât funcția ocupată nu impunea ca pregătire de bază (minimală) studii universitare, astfel că toate activitățile desfășurate în perioada menționată au constituit vechime în studii medii, nu vechime în studii superioare.

64. Au opinat, respectiv s-au pronunțat în acest sens următoarele instanțe:

— *curțile de apel Oradea* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal), *Alba Iulia* (Secția contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 932 din 25 septembrie 2019), *Constanța* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 118 din 30 ianuarie 2019), *Galați* (Secția de contencios administrativ și fiscal), *Iași* (Secția de contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 1.787 din 24 septembrie 2018 și nr. 33 din 15 ianuarie 2020), *Oradea* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 69 din 31 ianuarie 2020 și nr. 70 din 31 ianuarie 2020) și *Timișoara* (Secția contencios administrativ și fiscal — Sentința nr. 55 din 1 martie 2018 și Decizia nr. 283 din 9 februarie 2018);

— *tribunalele Ialomița, Galați* (Secția de contencios administrativ și fiscal), *Constanța* (Secția contencios administrativ și fiscal — Sentința nr. 343 din 5 martie 2018), *Vaslui* (Sentința nr. 81 din 26 februarie 2018), *Iași* (Secția a II-a

civilă, de contencios administrativ și fiscal — Sentința nr. 497 din 2 aprilie 2019), *Arad* (Sentința nr. 3.965 din 19 septembrie 2017) și *Sibiu* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — sentințele nr. 214 din 25 martie 2019 și nr. 1.150 din 25 septembrie 2019).

65. O altă orientare este în sensul că, în cazul funcționarilor publici care au ocupat o funcție cu cerințe minime de ocupare — studii medii, dar ale căror atribuții și responsabilități au fost extinse, în temeiul unor proceduri anume reglementate, pentru a beneficia de un spor salarial pentru studiile superioare corespunzătoare domeniilor de activitate, de principiu, trebuie luată în considerare această vechime, dacă studiile superioare constituiau o cerință minimă pentru exercitarea atribuțiilor și responsabilităților suplimentare, cuprinse în sfera aceleiași funcții publice printr-un act administrativ, sub rezerva verificării în concret a concordanței acestora cu specialitatea studiilor superioare absolvite.

66. Au opinat, respectiv s-au pronunțat în acest sens următoarele instanțe:

— *tribunalele București* (Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal) și *Bihor* (Secția a III-a contencios administrativ și fiscal — Sentința nr. 385 din 6 mai 2019);

— *Curtea de Apel București* (Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 6.766 din 29 noiembrie 2018, nr. 669 din 7 februarie 2018 și nr. 2.485 din 2 octombrie 2019).

VII. Jurisprudența Curții Constituționale

67. Nu au fost identificate decizii ale instanței de contencios constituțional care să prezinte relevanță cu privire la problema de drept supusă dezlegării.

VIII. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

68. Prin Adresa nr. 555/C/861/III-5/2020 din 30 martie 2020, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la problemele de drept ce formează obiectul sesizării.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

69. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din același cod, pentru declanșarea mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, propunându-se soluția respingerii sesizării.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

70. Examinând sesizarea formulată, întrebarea ce face obiectul acesteia și raportul întocmit de judecătorul-raportor, constată următoarele:

71. Înainte de cercetarea în fond a problemei de drept supuse dezlegării, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept trebuie să analizeze dacă sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

72. Conform art. 519 din Codul de procedură civilă, „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și, asupra acesteia, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

73. De asemenea, potrivit art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă, „Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la

art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului și al părților”.

74. Din analiza dispozițiilor legale citate, pe lângă condițiile care se degajă explicit cu privire la admisibilitatea sesizării, se identifică și cele legate de regularitatea și calitatea sesizării instanței supreme, a căror neîndeplinire concură, de asemenea, la respingerea sesizării ca inadmisibilă.

75. Analizând cu precădere aceste din urmă cerințe, se constată că încheierea instanței de trimitere nu întrunește condițiile legale de regularitate a actului de sesizare, art. 520 alin. (1) teza a II-a din Codul de procedură civilă, citate mai sus, impunând ca acesta să îndeplinească anumite exigențe de ordin structural.

76. Astfel, completul care formulează sesizarea are obligația identificării chestiunii de drept care necesită interpretarea, caracterizarea aspectului de noutate al acesteia, în planul interpretării și aplicării, identificarea aspectelor din care rezultă caracterul dificil sau dual al interpretării unor norme de drept, precum și al modului în care chestiunea de drept semnalată poate să determine soluționarea cauzei pe fond.

77. Caracterul veritabil, în special dificultatea chestiunii de drept, ca element subsumat admisibilității, își găsește justificarea în dezideratul ca intervenția instanței supreme să nu se transforme într-un mecanism indirect de suprimare a rolului instanței investite legal cu soluționarea unei cereri, acela de a judeca în mod direct și efectiv o cauză în baza legii, rol consacrat constituțional.

78. Rolul completului care dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție este acela de a releva norma și felul în care, din cauza complexității sau, dimpotrivă, a precarității reglementării, aceasta poate primi interpretări diferite și ar putea avea ca rezultat o jurisprudență neunitară.

79. Instanța care formulează actul de sesizare trebuie să prezinte argumentele care susțin interpretările aflate în opoziție, pentru a demonstra dificultatea pe care o are în a determina evidența unei anumite interpretări și astfel necesitatea de a apela la mecanismul de dezlegare. Cu alte cuvinte, încheierea de sesizare trebuie să fie motivată, aptă să releve reflecția judecătorilor din complet asupra respectivei chestiuni de drept, asupra diferitelor variante de interpretare posibile, cu argumentele aferente, iar în final să conțină opțiunea provizorie, pentru o dezlegare pe care o consideră preferabilă.

80. Divergența de interpretare ce există între reclamant și pârâți, specifică procesului civil, nu este de natură a demonstra dificultatea acestei operațiuni logico-juridice.

81. Această exigență legală a fost subliniată constant în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, considerându-se imperios necesar ca punctul de vedere al instanței de trimitere să cuprindă o argumentare temeinică asupra admisibilității sesizării, nu numai sub aspectul condițiilor de procedură, cât mai ales asupra circumstanțierii condiției privind ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei (Decizia nr. 20 din 22 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 5 august 2015; Decizia nr. 31 din 19 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 918 din 11 decembrie 2015; Decizia nr. 21 din 13 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 4 octombrie 2016; Decizia nr. 4 din 22 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 9 martie 2018; Decizia nr. 46 din 18 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 835 din 1 octombrie 2018, și Decizia nr. 39 din 23 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 909 din 11 noiembrie 2019).

82. În acest context, se observă că, în actul de sesizare, completul care l-a formulat și-a exprimat punctul de vedere numai cu privire la fondul chestiunii de drept invocate, care coincide cu orientarea jurisprudențială a instanței de trimitere, la care se face referire, fără a se argumenta însă caracterul îndoielnic, lacunar sau neclar al prevederilor legale puse în discuție în cauză și astfel a se motiva efectiv în ce constă dificultatea de interpretare a normelor menționate.

83. Mai mult, deși instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, aceasta nu a întâmpinat nicio dificultate în soluționarea problemelor de drept în discuție, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare.

84. Evaluând elementele sesizării, pentru a stabili dacă se verifică îndeplinirea cumulativă a condițiilor care permit declanșarea acestui mecanism de unificare a practicii judiciare, din perspectiva dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că nu sunt întrunite cerințele impuse de norma procedurală.

85. Astfel, instanța de trimitere, Curtea de Apel București, poate avea calitatea de titular al sesizării și este legal investită cu soluționarea unui recurs, în ultimă instanță, în conformitate cu prevederile art. 10 alin. (2) prima teză, coroborat cu art. 10 alin. (1) și art. 20 din Legea nr. 554/2004, respectiv art. 109 din Legea nr. 188/1999, ca instanță de recurs.

86. Condiția existenței unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată se verifică în cauză, întrucât modul de interpretare a normelor ce fac obiectul sesizării, în analiza recursului formulat în cauză, va conduce la confirmarea sau infirmarea soluției primei instanțe.

87. Totodată, se constată că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra problemei de drept puse în discuție, iar aceasta nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

88. Nu este însă îndeplinită cerința noutății, întrucât problema de drept supusă dezlegării nu își are izvorul în reglementări recent intrate în vigoare, iar acestea au primit deja o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial, cu întindere sau consistență.

89. Astfel, se reține că, în practica jurisprudențială, cvasimajoritatea curților de apel au pronunțat soluții unitare, în sensul respingerii cererilor de recunoaștere a vechimii în specialitatea studiilor superioare absolvite, întrucât nu există temei legal pentru aceasta, reținându-se că toate activitățile desfășurate de reclamant, în perioadele la care fac referire, au constituit vechime în studii medii, nu vechime în studii superioare. Au fost pronunțate astfel 18 hotărâri în țară, inclusiv la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție. (A se vedea mai sus — cap. VI.)

90. Singura curte de apel cu opinie contrară și practică neunitară la nivelul tribunalelor arondate (3 hotărâri — cap. VI pct. 65) este Curtea de Apel București, care este instanța de trimitere.

91. Acesta nu este însă un motiv relevant pentru a considera că problema de drept îndeplinește cerințele legale referitoare la noutate și dificultate.

92. De altfel, Curtea de Apel București dispune de mecanisme proprii de unificare a practicii neunitare la nivelul tribunalelor arondate.

93. Se constată că instanța de trimitere a decelat corect dispozițiile legale incidente în cauză, în vigoare la data formulării acțiunii, inclusiv modificările legislative intervenite, și a identificat elementele necesare care să ducă la soluționarea pe fond a chestiunii de drept, în sensul arătat [cap. V pct. 51 — „(...) de principiu, trebuie luată în considerare această vechime, dacă studiile superioare constituiau o cerință minimă pentru exercitarea atribuțiilor și responsabilităților suplimentare,

cuprinse în sfera aceleiași funcții publice printr-un act administrativ, sub rezerva verificării în concret a concordanței acestora cu specialitatea studiilor superioare absolvite.”]

94. Concluzionând, se reține că în mod eronat a apreciat instanța de trimitere că este dovedit caracterul dificil și controversat al problemei de drept în discuție, prin raportare la

situațiile practice diversificate, deoarece există deja consacrate jurisprudențial soluții privind modalitatea de interpretare a dispozițiilor legale, inclusiv la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție, situațiile de fapt, concrete, care trebuie verificate în fiecare speță, excedând mecanismului consacrat prin dispozițiile art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă.

95. Pentru considerentele arătate, constatând că nu sunt îndeplinite, cumulativ, condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 alin. (1) din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 19.328/3/2018, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În interpretarea dispozițiilor art. 21 alin. (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, forma anterioară modificării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului (până la data de 01.07.2018), și ale art. 4 din Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 140 din 2 septembrie 2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile de poliție ale Ministerului Afacerilor Interne, noțiunea de «pregătire și vechime în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite, raportate la cerințele postului», în funcție de care se acordă gradele profesionale polițiștilor, raportat la definiția «funcției publice» prevăzute de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, include și cazul polițiștilor care au ocupat o funcție cu cerințe minime de ocupare studii medii, dar ale căror atribuții și responsabilități au fost extinse în temeiul unor proceduri anume reglementate în perioada de referință, pentru a beneficia de un spor salarial pentru studiile superioare corespunzătoare domeniilor de activitate ?”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 iunie 2020.

pentru PREȘEDINTELE SECȚIEI DE
CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL,
judecător **IULIANA MĂIEREANU**

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

